

СЛУЧКА

Мисис Джоунс както обикновено стана рано, направи си тибетската гимнастика, после изпи сутрешния си чай с оризови питки и тръгна на работа.

Още не си бе свалила палтото от гърба, когато звънчето на вратата извънхна и в залата влязоха трима странни на вид посетители. През пролуката на вратата мисис Джоунс зърна голям черен джип, спрял на тротоара, а това никога не се беше случвало, защото паркирането на улицата бе забранено, а качването с кола на тротоара беше нещо немислимо. „Странни хора!“ – помисли си тя, докато бързаше да облече работната си униформа, защото не бе учтиво да посрещне първите си посетители не както подобава.

Докато закопчаваше припряно копчетата си, тя успя да установи няколко неща: първо – един от посетителите беше жена, второ – мъжете бяха едри и със стригани глави, облечени в еднакви черни костюми с тъмни очила. И трето, което беше най-неочаквано – говореха на български. Да, на български, наистина изпъстрен със странен жаргон, но за нея не беше трудно да разпознае родния си език.

От това става ясно, че г-жа Джоунс не беше уелшчанка, не беше дори британка, защото бе родена и израснала в далечна България. Отдавна омъжена тук, тя почти беше отвикнала да говори родния си език, защото в това градче рядко идваха българи, а и да идваха, малцина се сещаха да се отбият тук.

Но не и този път.

– Добре дошли, дами и господа – посрещна ги тя на чист български, което явно направи впечатление на дамата, защото извади от устата си розовата дъвка и прошепна на мъжа с дебелия врат:

– Ега ти обслужването, Киро! И на български ни говорят!

Дамичката с мощен силиконов бюст не отвърна на поздрава и докато жвакаше с полуотворена уста, се огледа разсеяно наоколо.

– Уау, Кире, глей к'ва жестока ваза. Знайш ли как ши ни пасне на турската масичка! – посочи тя един от експонатите. – Колко струа т'ва? – попита, без да престава да дъвчи.

В туй време мъжът извади дебела пура и начена да я пали. Мисис Джоунс се втурна към него:

– Моля ви, господине, тук не се пуши!

– Ай стига, ма! – учуди се дебеловратият. – Къде го пиши?

– Ето тук има табелка.

Мъжът впери поглед.

– Тука глеам задраскана цигара, ама аз ще пуша пура – рече той и я лапна.

Дамичката тракаше с тънките си токчета из залата и не преставаше да кудкудяка:

– Уау, и т'ва й ноо гот! – посочи тя някакъв меч. – Кире, дай да си го зееме, ще си цепиме триските за камината. Т'ва колко струа?

Г-жа Джоунс не издържа и отвърна нервно:

– Това са експонати и не се продават.

Русата дама зяпна от изненада, а мъжът рече издебело:

– Тя тъ пита колко струат, а не дали са прудаат.

– Ами не знам точно, но вероятно няколко хиляди паунда – рече колебливо мисис Джоунс.

– Евро зимате, нали? Вальо, дай й пет хиляди евро за двети. Не, дай й десет хиляди, да ни рекът, чи българите сме пинтии. Десет бона стигат ли ма, како?

Мисис Джоунс се видя в чудо. Десет хиляди евро бяха много пари и тя се почувства длъжна да уведоми шефа си, който, както винаги през уикенда, почиваше някъде в планината. Звънна му по мобифона и му описа събитията. Повтори два пъти разказа си, защото шефът не можеше да повярва.

– Не може, господине – рече накрая разтреперана мисис Джоунс. – Директорът не е съгласен.

– Кажи му, чи искам да купя сичко – барабар с къщата. Колку ши им иска? Сто хиляди стигат ли? Кажи му сто хиляди евра за магазина с къщата. Плащам веднага. Вальо, иами ли тука сто хиляди в брой? Иами. Плащам кеш, кажи му на твоя вругел.

Мисис Джоунс поклати отрицателно глава.

– Ама къф е тоя магазин, дето не си прудаат стоката, бе! – възмути се изрусената госпожица. – За пръв път скивам такоа нещо – мъгазин, пък да ни прудаат. Ега ти!...

– Това не е магазин, а музей – проплака отчаяно мисис Джоунс.

Думите й оказаха невероятен ефект върху посетителите. Те млъкнаха, и се заозъртаха изненадано.

– Музей!?! Влезнали сме в музей!!!

И всички се изхлузиха навън като подгонени. Джипът изръмжа и с мръсна газ изфорсира нанякъде.

Мисис Джоунс стоеше наред музея и се питаше: сън ли беше това?

Милчо Касъров